

Joc del llibre **Aprèn**

PUBLICITAT

Interès assegurat
El diari del cap de setmana

VILA WEB 10 anys

EL PUNT
DIGITAL

| Contactar amb El Punt - Pobles i Ciutats |

Continguts generals: ▾ Continguts d'edicions:

| Qui som? - El Club del subscriptor - Les 24 hores d'El Punt - Publicitat - Borsa de treball | El Punt | VilaWeb |

divendres, 12 de maig de

> El grup Sant Cugat fa 50 anys

Els propietaris de les «cases barates» de Salt preparen la celebració de l'aniversari amb un seguit d'actes

[MONTSE BARRERA](#). Salt

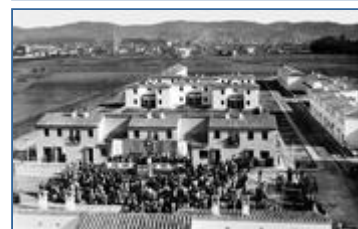
El 1956, quan les autoritats de l'època van lliurar les primeres claus als propietaris de les cases que conformen el grup Sant Cugat, les anomenades *cases barates*, Salt tenia una imatge que contrasta radicalment amb l'actual.

Urbanísticament, als anys cinquanta, Salt tenia dos nuclis de població: el que ara es coneix com el Barri Vell i el veïnat amb la carretera, ara carrer Major.

Els efectes de la Guerra Civil i l'augment posterior de població va evidenciar mancances d'habitatges. Això va comportar la construcció d'aquestes cases, que es van situar en una zona de terres de conreu, apartada dels nuclis i a la qual s'accedia per camins estrets on, quan plovia, tothom quedava enfangat i alguns fins i tot enclavats, com es el cas del flequer que en els inicis hi repartia el pa.

Ignasi Bosch va ser l'arquitecte constructor de les 91 cases d'entre 47 i 93 m², inspirades en el model de ciutat jardí. Cases que posteriorment els seus propietaris han remodelat i ampliat segons les necessitats. Les dificultats per importar material en aquella època de final de postguerra van impedir utilitzar materials de pedra, de ferro i bigues de ciment, motiu de la construcció feta amb voltes de rajol. Una de les característiques era el dipòsit d'aigua al cim d'una torre circular construïda amb totxana que va ser enderrocada a finals dels anys vuitanta. Ara alguns dels propietaris d'aquella època ja no hi són o són grans. Algunes parelles hi van comprar la casa en casar-se perquè algun dels seus components era de Salt o bé perquè treballaven a la Coma Cros o la Gassol. El salari de l'època era d'entre 100 i 200 de les antigues pessetes a la setmana i suposava un esforç per a les famílies l'adquisició de les cases, que costaven entre unes 40.000 i 49.000 pessetes, que es podien pagar en 35 anys.

Ara els veïns preparen la celebració d'aquests cinquanta anys, pel juliol. Han creat una associació, volen fer un sopar, una exposició, editar un llibre i una festa per a la mainada. Entre els seus records hi ha l'anècdota «anem a Salt», frase que feien servir per desplaçar-se al nucli o a l'inrevés, «anem a les barates». També que «de barates no en tenien res» perquè el preu el consideren alt per les dimensions que tenien les cases. Amb tot, els residents d'aquella època no volen marxar. Alguns no ho farien «ni a canvi d'or». Diuen que és casa seva i s'hi senten bé.

+ El dipòsit de l'aigua i cases. A dalt, el lliurament de les claus. A sota, la construcció. Foto: ARXIU DE SALT, FONS BIBLIOTECA, COL·LECCIÓ EFADÓS SL.

AUTOR DESCONEGUT

Aquest és un servei de notícies creat pel diari [El Punt](#) i distribuït per [VilaWeb](#). És prohibida la reproducció sense l'autorització expressa d'Hermes Comunicacions S.A.

